

Джордж Байрон

Когато, планинец млад,
скитах...

Когато, планинец млад, скитах на воля
по снежния Морвен, над тъмната степ
и гледах как пада потокът надолу,
как гони мъгли ураганът свиреп,
без знания хитри, без сложно изкуство
и груб като моита скалиста страна,
във себе си пазех единствено чувство –
към теб, моя Мери, към тебе една.

Любов то не беше, защото тогава
не знаех дори тая дума любов,
но същият образ сега оживява
от дните предишни, там в края суров,
все същият образ, запазен във мене,
щастлив бях сред цяла земя – планина
и моите мисли летяха, блажени –
за теб, моя Мери, за тебе една.

Пред утрото ставах, по пътища скрити
поемах със своето куче-водач,
бучеше Дий, аз и посрещам вълните
и песен шотландска дочувах до здрач.
А вечер в леглото, със папрат застлано,
лежах и сънувах те, цял в топлина,
и думи-молитви изричах отрано –
за теб, моя Мери, за тебе една.

Уви, изоставих аз своя край беден
и няма ги вече онез младини,
и вехна сега, от рода си последен,
и спомням си само предишните дни.
Да, слава получих, но тя е горчива,
душата ми хлад и умора позна
и плача по старата болка щастлива –
за теб, моя Мери, за тебе една.

И видя ли пак върхът забит във небето,
аз виждам ония скали над Колблин,
и видя ли поглед да сгрива сърцето,
аз виждам пак погледа нежен и син,
и зърна ли светла коса да се лее,

вълниста, развята без ред настрана,
за твоите къдри златисти копнея –
за теб, моя Мери, за тебе една.

А може би време ще дойде отново
да скитам и гледам върха заснежен,
все тъй извисен неизменно, сурово,
но Мери, но Мери не ще е до мен!
Тогава, прости, свят на моята младост,
ти, Дий, устремила вълна след вълна –
че нямам ни дом аз, ни истинска радост –
без теб, моя Мери, без тебе една!

КРАЙ

George Byron

Източник: Неизвестен

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4342>]